

2020 04 01 Tekst bij videoboodschap

Beste mensen,

De Veertigdagentijd zit er voor dit jaar zo ongeveer op. Komende zondag is het Palmпасen, dan volgt de Stille Week, en op 12 april vieren we het Paasfeest. Maar de periode van sociale onthouding en de intelligente lockdown duurt voort. Over de Veertigdagentijd heen komt een nieuwe periode van bijna 50 dagen. Die begon op 12 maart en loopt tenminste door tot 28 april. In de praktijk van alledag zullen we het verschil tussen een week voor en een week na Pasen niet merken. De straten blijven leeg, bezoeken blijven weg, vakanties worden ontraden en ga zo maar door. Natuurlijk vieren we Pasen met elkaar, maar als een soort onderstroom blijft de periode waarin we in allerlei opzichten op een minimumniveau leven, gewoon doorgaan.

En dat komt omdat de ziekte gewoon doorgaat, omdat de ziekte zich even niets van het Paasfeest aantrekt. En omdat het voor heel veel mensen een verlenging van de eenzaamheid betekent, is het minste wat we kunnen proberen op allerlei mogelijke manieren bij elkaar op bezoek te komen, zonder dat we de overheidsmaatregelen naast ons neerleggen. Dat is ook het aardige van deze videoboodschappen: vanuit onze eigen huiskamer probeer ik gezellig op visite te komen in jullie huiskamer.

Gewoon, om te vertellen hoe het in de gemeente gaat, en welke bijzondere verhalen daar soms bijhoren. Om te proberen, nu Goeree-Overflakkee behoorlijk getroffen is door het coronavirus, elkaar te blijven bemoedigen in bijzondere omstandigheden die alleen maar langer blijven duren.

In onze gemeente zijn er best veel mensen die verschijnselen vertonen die bij het coronavirus horen. Soms met lichte koorts, soms alleen maar veel hoesten en niezen, soms benauwdheid op de borst en last met ademen. En gelukkig gaat dat bij de meeste mensen weer over. Ze zijn misschien besmet geweest met het virus, maar er ook weer van genezen. Ik weet niet van leden van onze gemeente die opgenomen zouden zijn in een ziekenhuis vanwege het coronavirus. En aan de ene kant ben ik daar blij om, maar aan de andere kant kan het ook betekenen dat we het ergste nog moeten krijgen. Ik weet het niet.

En als we niet bij elkaar op bezoek mogen komen, gewoon in de huiskamer of in de keuken, dan kunnen we het ook anders doen. Je kunt best bij iemand aanbellen, en als er dan opengedaan wordt, doe je twee stappen achteruit, en je praat elkaar een beetje bij over de situatie over en weer. Sinds afgelopen zondag noem ik dat 'zwaai-pastoraat'. Ik ga daarmee door, en iedereen die dat wil, kan dat ook doen. Gewoon in je eigen buurt. Eerder had ik al een voorstel gedaan om mensen op te gaan bellen, maar je kunt ook gewoon aanbellen!

Op deze manieren kunnen we het gemeentegeroel in stand houden en versterken. Wie weet wat dat voor ons allemaal betekent, als de crisis ooit een keer afgelopen is.

Want die onderlinge verbondenheid komt ergens vandaan. Het is het hart van de christelijke gemeente. En als ik om me heen hoor en lees, hoe erg iedereen de onderlinge zondagse samenkomsten mist, dan doet mij dat ergens nog wel goed ook. Het gemeente zijn gaat ook gewoon door, op heel andere manieren dan we gewend zijn, met een heel andere intensiteit, maar wel (als ik het allemaal goed tot me heb laten doordringen) met een toenemend besef, dat we niet zonder elkaar kunnen en niet zonder elkaar willen!

Kind'ren van één Vader, zo luidt een oud lied. En zo is het ook. We zijn allemaal mensen, die bij God vandaan komen. En dat herkennen we bij elkaar, en dat willen we met elkaar delen –

hoe lastig dat nu ook is. Het geloof, dat God je nooit in de steek laat, omdat Hij jouw Schepper is, is een zekerheid waar je mee verder kunt. In de eenzaamheid van deze periode, in de ziekte waar sommigen in meerdere of mindere mate door getroffen zijn, in het verlies aan contacten, in de wetenschap dat familieleden of kennissen op de IC-afdeling van het ziekenhuis liggen, en zelfs bij het verdriet na het overlijden van een geliefde, en de angst en onzekerheid die uit deze periode voortvloeit, in dat alles is God als dragende kracht bij iedereen aanwezig die daarvoor openstaat. Dag in, dag uit.

En nee, je moet er toch niet aan denken dat één van ons in ernstige mate met deze ziekte te maken gaat krijgen, naar het ziekenhuis moet of komt te overlijden. Maar als we ermee te maken krijgen, geloof ik al z'n levensdagen dat de kracht en de moed, de energie en de liefde die in die moeilijke fases nodig zijn, evenzovele tekenen zijn van Gods goedheid, die ons gaande houdt.

Nog vier weken tenminste. Vier zondagen ook. Palmzondag, Pasen, Beloken Pasen en Goede Herder-zondag. En laten we even vooruitkijken naar die laatste zondag van april. Ik ga daar nog niet al te veel over zeggen, maar de psalm die bij deze zondag hoort, kent de volgende, prachtige en troostrijke regels:

Wij wachten stil op Gods ontferming,
ons hart heeft zich in Hem verheugd.
Hij komt te hulp en geeft bescherming,
zijn heil'ge naam is onze vreugd.
Laat te allen tijde / uwe liefde ons leiden,
uw barmhartigheid.
God, op wie wij wachten, / geef ons moed en krachten
nu en voor altijd.

Dat is Psalm 33: 8. En weet u wat, ik speel dat voor u.